

TAPE NO. 21, SIDE 1

Scotch 200, 1200 ft.

Subject: Sù:b Cha:ta: Ceremony at Wát Kittiwong.

Date	No.	Speed	Time	Subject
11/4/68	2 1/2	1 7/8		Explanation by self of ceremony.
"	4	"		Blank.
"	9 1/2	"		Beginning - A:ca:n requesting.
"	10 1/2	"		CKA - Namò and precepts.
"	23	"		Conversation - break.
"	26 1/2	"		Monks chanting - started out simultaneously - then changed into individual chanting with <i>čáo kháná' amphe:</i> being last finished.
"	63	"		End.
"	63	"		Break.
"	64	"		A:ca:n request ?
"	65 1/2	"		?
"	66 1/2	"		Monks chanting.
"	142	"		End - Break - Conversation.
"	145	"		A:ca:n.
"	145 1/2	"		<i>Čáo Kháná' Amphe:</i> - N. Thai style of sermon - Beginning in Pali and into N. Thai.
"	239	"		End of sermon.
"	239 1/2	"		Break for 'tying' <i>Phrá' Máhá:</i> Kêo's wrists.
"	244	"		Blessing chant - into individual chants - mumble.
"	251	"		End - Break - conversation - Preparing for giving monks food.
"	260	"		Chant in N. Thai - blessing for food - CKA.
"	278	"		Chant by all monks.
"	279 1/2	"		End.

TAPE NO. 21, SIDE 1 (Cont'd)

Scotch 200, 1200 ft.

Subject: Sù:b Cha:ta: Ceremony at Wát Kittiwong

Date	No.	Speed	Time	Subject
11/4/68	279 1/2	1 7/8		Break.
"	282	"		CKA speaking to me and answering my questions.
"	301	"		End - Blank.
"	303	"		Explanation of things used in ceremony - by Mr. Insuan - I asking questions.
"	354	"		End.

พิธีสืบชะตาเพื่อมหาแก้วที่วัดกิติวงศ์

วันที่ 11 เมษายน 2511

อาจารย์ อาราทนาศีล

ท่านพระครู ~~เทศ~~ ^{ไพศาล}

พระสวคนะโมคคัสสะในการสืบชะตา

ราชนาสุทร

พระสวคชะยัญโต

ท่านพระครู เทศเป็นภาษาบาลี

ท่านพระครู เทศพื้นเมือง

แห่งสัมปญญ์พระพุทธเจ้า ไปนานานิเคอะอนิตัง สุตัง อันว่าสุทรอันนี้ มีชื่อว่า

สารากาวิ วิจิงสุทรพระอนันต์พระมหาเป็นเจ้า อันเอาแต่ลูกแก้วแก้ว คือว่าสัตย์แห่งพระพุทธเจ้าโดยพระ

กาลคังนี้

ยังมีในสมัยกาลหนึ่งอันว่าพระพุทธเจ้าเราอยู่สารากาวิเหนือคอยสุจิงกฏอันที่ใกล้เมืองพระมหานคร

ประมาณ 50๐๐ ร้อยเส้นกาชญู เมื่อนั้นอันว่าพระมหากอนันตะเจ้ามีอายุอันเคื่อคร่อนใจเป็นทุกข์เวทนาอันลำบาก

มากนักมีแล อัดคังโค ในกาลเมื่อนั้นมหาเป็นเจ้าสิ้นมีอายุมีในทีโคในพระพุทธเจ้าก็เข้าไปในที่นั้นกัน เมื่อเข้า

ไปแล้วก็ตั้งอยู่เหนืออาสนาชั้นฟ้า มหากอนันตะเจ้าผู้ไว้ทีแล้ว ภาควาอันพระพุทธเจ้าท่านว่านั่งอยู่แล้วก็กล่าวคำ

อันนี้ซึ่งมหากอนันตะเป็นเจ้า คุณลาอนันตะภาวะอันหาบิธิบอไคอันมีแก่ท่านในจาฤกา นาอาสิจิงมือโลวา บอหยุด

บอหยอน บอณอนบอหายแก่ท่านอันจฤกา พระพุทธเจ้าถามเท่านั้นแล้วค่อมหากอนันตะเป็นเจ้าก็กล่าววาทันเศภคิศา

กันแก่พระพุทธเจ้าสัมภาวะจันหาบิธิโลกามีแก่กาละสวอนันว่า บิธิอันเคื่อคเนื่อร่อนใจ เป็นทุกข์เวทนาลำบาก

กมีแก่ข้าแล สุธภาโท อันว่าบิธิอันนั้นก็บอหยุดบอหยอนอันนั้นก็บอตกบอถอยแก่มหากอนันตะเป็นเจ้าครันค่อมพร 3 #12

พุทธเจ้าครั้งแล้ว พระพุทธเจ้าจึงกล่าววาทองคัมภีร์อนันตะ อมंगการะ กาเร วิสาสุสังขเลติ อนันตะ อิมังสาละ
 การวิสาสุสัง พระพุทธเจ้ากล่าววาทอนันตะจัดเวียนมายังศาลาการวิจิงสุทรอันนี้ อนันตะท่านจงจักตาลงไว้ยัง
 ศาลาการวิจิงสุทรอันนี้หื้อไค้จำเรื้อหื้อย้ายไปทุกวันอย่าไค้ขาดโดยมีแคแล อันว่าศาลาการวิจิงสุทรอันนี้ จัก
 หื้อเป็นคุณแก่ท่านมากนิกนา เมื่อท่านเรียนจงจำไว้ค้อเมื่อสวคนิยายจำเรื้อปริกรรมภาวนาไปยังศาลาการวิ
 จิงสุทรอันนี้ แม่นว่าพยาทโลกา อันไค้ก็ค้ออันไปสคังตกใจกลัวหื้อหนึ่งหื้อพองสยงหื้อลุกขึ้นเป็นชนกคิ เกิดแก
 ท่านคังอันคนคิก็จักบอมีแคแรกตา กะคะนัง ปริกานัง ปูริกานัง กุลนินัง ปาสะกานัง อุปาสิกานัง อาตายะ
 คุกายะ อนันตะสัมมาสัมพุทธเจ้า เออนังสการัง วิจาสุคัง เทสุคัง อนันตะกุลา ท่านอนันตะการวิจิงสุทรอันนี้
 พระพุทธเจ้าคังหลาย ท่านเทศนามาจุคนบ้นเป็นไปโภชนาอันประเสริฐ ล้าเลคียงนิกเมื่อหื้อเป็นสุขแก่ป่าเล
 สัมปากากำมัว คุแลอนันตะ ท่านจงจะจำเรื้อโดยศาลาการวิจิงสุทรคังโกพระศา คามาคังว่าสวคนิยาย
 ไปมานี้ เป็นคำสวคภาษาบาลี(จคไม่ทัน)

เทศพื้นเมือง คุลาอนันตะท่านจงจักเรียนเอาแล้ว เอาลงจำไว้อันว่านิยายภาวนาทุกค้ำเข้า คุลาว่า
 อนันตะคนว่าการวิจิงสุทรอันนี้ โกวะกาถาอันไค้ไว้सानา 5 พันพรรษา เพืออาพักหักษาคนคังหลายพุงมหาพ
 ยาบอโค่นัน หื้อไค้หักษายังอุมาสก อุมาสิกกา หื้อเป็น พุทธปลา กรรมปลา สิงฆปลา หื้อไค้เขาอยู่คิมิสุข
 มีโชคลาภ หื้อเข้าคักคัทรูคิงมวล หื้อเขาอยู่ทางไค้คิละคิลา เมตาไป ใจหื้อไค้ถึงยังนิปปานธรรมเจ้าเป็นทุกข
 ยิงกว่าสุขคิงมวล อนันตะปุกคลาผู้ไค้มีใจอนันน้อมก้อมไปตามกระแสแห่งรสพระธรรมเทศนาอันนี้โดย การา
 วะโรภยงคิไค้ ไค้สังวาสสวคนิยายคิไค้ อันว่าศาลาการวิจิงสุทรอันนี้ จักคุมครองรักษาผู้นันหื้อมันจักไขหนาวคิ
 ออนหื้อเคื้อคเนื่อร้อนใจคคเคื้อ ปุกคลาผู้ไค้ไค้แถมไค้เขียนคิขึ้นใจไว้จางใจคคคิ ไค้ฟังและไค้เทศนาหื้อท่าน
 กคคิ ไค้บูจาก้วยวัตถุแล้วมีใจมขึ้นอินคินคคคิ ปุกคลาผู้นันก็บออนว่าจะ เป็นปคิร้อนใหม่ ในหูในตาเจื้อเหตุกรรม
 จิตตาเหตุกรรมจิตตานี้ คุลาอนันตะผู้ไค้ไค้ อันเครื่องสักระปุจาจิงสุทรนี้ค้วยข้าวเปลือกข้าวสาร ประคิย บัจจย
 ข้าวตอก คอกไม้ ของหอม ก้วย ออัย อุกกา เจ้าน้อยคังไว้ พระสงฆ์เทศนาแล้ว เทศนาปุจาโดยอาหารวาตุ

ต่างๆแลนั้นแล้วอ่อนน้อมก็มีใจฟัง โดยการะวะพบย่าแต่บุคคลที่ตั้งหลายนั้นบ่ออ่อนมีอันตรายลึก แต่อีกเหตุกรรม
 อิตตคาถาอาจารย์ทุกเมื่อ ญาณันตะเทศนาคนตั้งหลายจุงโคที่อ้อมบิโคโดยสม เงิน คำ จ้าง ม้า มา คน
 มন্ত্রীใครที่อู่อุจิเจ้าเวือ จุ่มเป็นป้นจากอันตรายต่างๆ อันนั้นก็ก็ควรแสวงหาขังศาลากาวิวิจิงสูตรอันนี้ เอา
 ไปสืบจิตที่บ้าน จิตในเมือง จิตที่ยาว จิตที่เร็ว จิตที่คนและปี 2 ปี ที่อู่อุจาตามขุมน้อยใหญ่ด้วยเครื่อง
 สักการะบูชาที่อู่อุลักษณะแล้ว อาราชนาเจ้าสินคฺมาเทศกิติ สูตรมังการะกิติ แล้วที่ปากันตั้งใจฟังโดยการะวะ
 พบย่าแต่ตั้ง เจตนาอันว่าคนตั้งหลายนั้นบ่ออ่อนร้อนใหม่ในใจลึก แต่อีกที่เอาอยู่ที่มีสุข เป็นผู้แพ้ศัตรูข้าศึก อุบาท
 พยาทเคราะห์หน้าตั้งมวลเท่าจับ..... ..(ฟังไม่ชัด)

เจตตั้งสุข ภัยจตุ เอยะ มุทตั้ง 4 ประการคือว่า เมื่อลูก เมื่อนิส เมื่อย่าง เมื่อเดียวไปมากก็มีความสุขหา
 ความทุกขบ่อได้ โดยอนิจการะนิสงฆ์อันโคปุจาธรรมเทศนาแห่งพระคตถา คตถาอาจารย์บุคคลาณั้นทุกเมื่อ
 ญาณันตะบุคคลที่ตั้งหลายผู้โคเรียนเอาด้วยคนด้วยปากด้วยใจกิติ ขึ้นใจจำไว้ที่มั่นบ่อหลงลืม วาเจสิ วิจิง
 สูตรกิติกันเทวาไกกล่าวกิติเทศนาแก่ท่านกิติ บุคคลที่ตั้งหลายก็บ่อยอมมีใจศิวโรคาอันจิตรอันใจลึกอย่างลึกเพื่อ
 ญาณันตะอันว่า ศาลากาวิวิจิงสูตรอันนี้อ่อนละเอียค อาชิกำมันอ่อนละเอียค อาวิคำมีณะแบบอ่อนทุกขิงุมาร
 ยิงนักเมื่อมีโมจิตอันเลื่อมใสยินดีไปลวดเอาเป็นกรรมฐานภาวนาไปใช้ทั้งอัน เมื่อยังตั้งอยู่ในตั้งพระตั้งหา
 อาบิโคโลกาที่หาอันตรายบ่อได้ ในเมื่อเขาฟ้าศาลาและบ่อลอยตักขตั้งกำลังในเมื่อสุดที่ตายก็มีสติสัมปชัญญะ
 อันตั้งหมั่นบ่อ เลิกบ่อ เลิงล่าเบิงคฺยงภาวะสงสาร เป็นจิตวิญญาณอันหนายเสี่ยยังวาอะสงสารทุกขิงใจแล้วก็ตั้ง
 กิหันยังบุคคลาบุญนาคนโคกอบกามาจูนันแล มีสันตภาวะของก่างตางเอาไปปฏิสนธิในอุตคาโมกขุนั้นประ เสริฐ
 บ่อขุ่นเกิดในสกุอันเป็นปาหิระบ่อหยอคกษัตริย์แล ในเมื่อวิญญาณมีจิตตั้งมั่นแล้วก็บ่อ เรือนร้อนด้วยจิตอันเบา
 ปฏิสนธิกา พระกำเนิดเกิดในท้องแม่นั้นก็มีสุขแก่ข่าตั้งสองแม่ลูกตลอดจนแก่กัน 10 เดือนก็บ่อมีทุกข์เลยนา
 ครั้นว่าพ้นจากท้องแม่มาแล้วก็จักได้เสวยสุขสัมปฏิตด้วยใจมั่นทุกภาวะ ตลอดถึงนิปพานบ่ออยากจรรรณา อีกำมา
 โวจะภักคฺวา อายะ สัมมะ อนันโต ภักวาโค ภาษิตัง อภินันตุอู่อุจิธา อายะสะมา อนันโต กถทา อาปาโท

๗ ๘ ๙

ยะดาปา หิโนจา ยะสมาอา อนันตะ สู อาปาโท อาสิภควา

อันว่าพระพุทฺธเจ้า⁺คนประกอบด้วยพระมหากรุณ อันว่าเจ้าก็กล่าวธรรมเทศนาอันชื่อว่า ศาลา
 กาวินิจังสุทรอันพระมหาเป็นเจ้า⁺คนนี้ อายุก็มีใจมจันยินคิเครื่องกรรมเทศนามานัน ก็ไคพนจากบิณฑังมวล
 เอวัง กามาะ สะเกโล นิโลโก นิโย นิโลโก นิรัฎฐายาโน ปาหุราโค ปาหุยาโส ปาหุโกโก ปาหุปัญญู
 ภวันตุเต สัมปาคิสาทา กายะสะ นิโลนี อันว่าเมื่อคนตั้งมวลมหอนันตะเป็นเจ้าก็ไคพนจากพยาบิณฑังมวลก็
 ลำงับ บิณฑิลกา อุบาทสังवलอลตรายังมวลก็มีอสมบอเตาแตกานอนันตะเป็นเจ้า⁺คนเดียวเลย แม่นว่าท่านตั้ง
 หลายเป็นลัทธา สัมมะลัทธา ที่นี้แหละท่านตั้งหลายที่ไคปากันมาสคัมรับฟัง ธรรมเทศนา ยิงศาลากาวินิจังสุทร
 อันประเสริฐอันนี้ก็จึงพ้นจากภัยอันตรายังมวลอยากจรรณา เทศนาปริโย ในเมื่อแล้วกรรมเทศนาศาลากาวิน
 ิจังสุทรอันนี้ อันว่าปริสคัตถหลายก็ไคเป็นธรรมวินศมีไซคาเป็นคัน มีอาระหันตาเป็นปริโยสาร ก็มีวันนั้นแล
 ศาลากาวินิจังสุทรตั้งลันงลียาอันกล่าวเทศนา ศาลากาวินิจังสุทรอันมีทิพยหันตาเลิศบังคมสมเลิศเสด็จ
 เสร็จแล้วเป็นพิชัมคมือ ท่านพระครูกล่าวถวายของแล้วรับพร ฉันทเพล
 ท่านพระครูถวายพรให้แก่มหาแก้วและยมทั้งหลายที่มาในพิชัมคตามหาแก้ว

ท่านพระครูว่า อันนี้เป็นพิชัมคชะตาบอกให้อาจารย์ทราบ
 อาจารย์ถาม อะไรไม่ทราบ
 ท่านพระครูว่า อันนี้เรียกว่าขันตั้ง (ทางเมืองเรียกว่าขรรสูตร) ถ้ามีงานมงคลจะนิมนต์พระไปสูตรที่บ้าน
 เรียกพระไปสูตรจะต้องมีกัถอย่างนี้ เรียกว่า ขรรสูตร ในขันนี้มี สวยคอก 4 คอกไม้ชุบเทียน 4 สวย แล้ว
 ก็มีสวยหมากพลู 4 สวยและข้าวเปลือก ข้าวสารอย่างละกะตง มีน้ำชาวน้ำแดงอย่างฝัน ใหญ่่น้อยตามแต่จะ
 ทำได้และนี้เป็นเขี่ย เป็นหอยแบบโบราณ อันนี้เป็นเทียนเล่มบาท น้ำหนัก บาทหนึ่ง คู่หนึ่งและก็เพื่องอีกคู่หนึ่ง
 และมีหมาก อันนี้เงินใส่ขันตั้ง 4 องค์ใส่เท่านั้นบาท เรียกว่าขันตั้งรวมหมคนี้ละ เสร็จแล้วถ้าทำสวคมนต์เสร็จ
 แล้วพระนี่ก็เรียกว่าปักขันตั้งก็ลือขันคือของพระ คือสวคแล้ว เป็นของพระไปเอาเรียกว่าปักขันตั้งหมายความว่า

ลือออก

อาจารย์ถาม อันนี้เป็นขันแบบนี้เรียกว่าอะไรครับ

ท่านพระครู แบบโบราณเขาใช้เทียน 10 ครั้งอย่างนี้จะต้องสาม เทียนสามขา สมัยใหม่แบบนี้ต่าง
 ภาคกลางเขาใช้เล่มเดียวน้ำหนัก 1 บาท ติ ตอนจุดและดับเทียนไม่เหมือนกัน อันนี้เขาไปดับเทียนตอนที่พระ
 สุธรรมา พุทธสักวาตั้ง พุทธัง นุก้ามัง ปรัง จิตตั้ง เทวะมนุชานัง พุทธาปะชนะ โสติมา มะลัง พุทธ
 ภาควา ลัมเพ ทุกขา ก็ดับเล่มหนึ่ง ก็พยะนี้ก็ดับเล่มหนึ่ง โลหะก็ดับเล่มหนึ่ง หมายความว่า ทุกข์ภัย โรคานี้
 มันดับไปพร้อมกับเทียนนี้ทั้งสามเล่ม เรียกว่าเทียนสามขา เรียกหอมมากแจกสำหรับพระสวคมนตรี มีบุหรี
 ไม่ชี้คไฟมีหมาก มีเมียง มีพดู มีเปลือกก้อ จะทำแบบนี้ และมีเงิน มีบัจจยถวายก็เอาใส่ในนี้ใส่ของถวาย
 แบบโบราณ

อาจารย์ถาม เรื่องเกี่ยวกับการสืบชะตาโคโยให้คุณอินศวร เป็นผู้อธิบายให้

คุณอินศวรพูด ในการสืบชะตาทั้งหมดนี้ ไม่นานหมายถึง รูป ปริศนา วิญญาณ จิตตวิทยา 5 อย่างอันนี้
 ก็ใส่เครื่อง เบนาน่าอย่างหนึ่ง ทรายอย่างหนึ่งซึ่งให้เข้าไปในทางว่า ร่างกายทรงอยู่ในน้ำ ทรายหมายถึง
 พันดิน ส่วนอันนี้หมายถึงโยธาธาตุ -ธาตุลม อันนี้ธาตุหมายถึงธาตุไฟ ที่อยู่ในร่างกายของมนุษย์ และก็ไม
 ค้าอันเล็กนี้เท่ากัอายุของผู้ทำพิธีนี้ เพิ่มอีกอันหนึ่งให้อายุเพียยืนต่อไปอีก

อาจารย์ สมมุติว่าอายุ 22 ปี ต้องมี

อินศวร 23 เครื่องบริวารที่ตามนี้ มะพร้าว กล้วย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งชุกกำลังชีวิตของเราอยู่คือเป็นอา
 หารให้ชีวิตสืบต่อไป แล้วที่นี้มีพวกกล้วยและอ้อย มะพร้าวที่เป็นพันธอยู่นี่มาสิ่งเหล่านี้ไปปลูกให้มีความเจริญ
 งอกงามอายุของคนเราก็จะไ้เจริญงอกงามตามหลักอันนี้ จะต้องสืบขึ้นมากก็มีผลมารากไม้ที่อาศัย ชีวิต
 ของคนเราจะอยู่ยืนไปไ้โดยอาศัยผลมารากไม้เหล่านี้ยิ่งเป็นการทำพิธี มีตั้งกล้วย มีตั้งอะไร แล้วอันนี้
 หมายถึงเงินแล้วข้าวสารผสมกัน แล้วรูปเทียนก็ขึ้นแทนให้เป็นที่เรียบร้อย

อาจารย์ เงินกับข้าวสารนี้เป็นอะไรผสมกัน หมายถึงอะไร?

อินศวร หมายถึงสิ่งแลกเปลี่ยน ข้าวสารหมายถึงอาหารไปเลี้ยงชีวิตก็เลยจกให้มันเป็นร้อย เมื่ออายุของคนเรามันไม่เป็นร้อยแต่อายุของคนเราไม่ถึงร้อยให้มันถึงร้อยเสีย

อาจารย์ ต้นนี้เรียกว่าอะไรครับ ภาษพื้นเมืองเรียกว่าอะไรครับ

อินศวร เรียกว่า ต้นเงินสำหรับสืบชะตา สาค หมอนเป็นเครื่องอยู่ หมอนำให้เป็นเครื่องอยู่คนเราจะชุมนุมกันก็ด้วยการมีน้ำล่อเลี้ยง เครื่องทานอย่างอื่นเช่นอย่างนี้มีหมาก เป็นเครื่องที่ของกินและคนกิน ก็ เวลสืบชะตาให้มันมีพร้อมไปด้วยกัน

อาจารย์ มีอะไรบ้าง

อินศวร อันนี้ไฟ แต่ความจริงถ้าเขาว่า ไฟนี้ตามหลักเขาจะเอาใส่ไว้ที่เท้าของคนที่ทำ อันนี้เขาเรียกว่า "เทียนเท้าคิง" หมายความว่าเทียนเท้าคิงผู้ทำ กลัวซึ่งจะหมกมากเลยใส่เอาเท่านั้น

อาจารย์ แล้วก็มีสอง

อินศวร มี 2 เรียกว่า ข้างบนใส่หน้าอย่างหนึ่งใส่ทรายอย่างหนึ่ง ให้มีชาตุน้ำและชาตุนินมีความหมายอย่างนั้น อันนี้เป็นไม้สำหรับสะพานที่เราจะทอดไป ว่าเราจะไปทางไหนก็ตาม เป็นที่ลิกเป็นที่กันไปไม่ได้ก็มีสะพานนี้ให้ข้ามไป แม้ชีวิตคนเรามันจะลุ่มๆดอนๆ ที่มันมีเหวอะไรกันเราไว้ จะทำสะพานให้สะพานนี้ข้ามไป ความหมายเป็นอย่างนี้เป็นรูปนั้น

อาจารย์ ต้องมีสามคันทำไม?

อินศวร มี 3 คัน ทั้งหมดเป็น 5 นี่อีก 2 หมายความว่ารูป ว่าพระขรรค์ทั้ง 5 ทุกขรร ปริศนาขรร ปัญญาขรร รูป ภาย ขรรทั้ง 5 นั้นคล้ายกัน ขรร5 ตามหลักของอันนี้ที่วางอยู่ในร่างกายเรา คือความรู้สึกลึกในใจ ทางศา ความรู้ทางหู ทางลิ้น การสัมผัสในร่างกาย มันมีความหมายทั้ง 5 ขรรทั้ง 5 ที่คนเรารวมอยู่ได้ ก็โดยขรรทั้ง 5 ประการ

อาจารย์ และพิธีสำหรับคน ไม่เป็นพระ ทำที่บ้านเหมือนกันหรือ

อินศวร ทำที่บ้าน

อาจารย์ นิมนต์พระไปบ้าน

อินศวร สำหรับชาวบ้านนิมนต์พระไปทำพิธีที่บ้าน ทำอย่างนี้อาศัยหลักในทางศาสนาตั้งพุทธและพราหมณ์ผสม
กันรวมกันเป็นทั้งสองอย่าง

อาจารย์ ผมเห็นว่าพระมี 9 รูป มี 9 รูป ทุกๆที่หรือครับ

อินศวร ไม่เสมอไป บางครั้งก็มี 5 รูป บางครั้งก็มี 9 รูป บางครั้งก็ 11 รูป ตามแต่กำลังผู้นั้นจะทำได้
แต่ส่วนมากนิยม 9 รูป 9 นี้ คือว่าเป็นเนาวาระสาระกกุล สมรรคผลทั้งหมดเป็น 8 และกัพระนิพพานเป็น 9

ก็เลยถือว่าหลัก 9 อันนี้ ว่าเป็นมงคลอันยิ่งใหญ่ เพราะฉะนั้นมงคลทุกอย่างก็ถือหลักเนาวาระถือ 9 นี้เป็นเกณฑ์

อาจารย์ เมื่อวานนี้ท่านพระครูอุทัยบายว่าต้องมีพิธีก่อนเที่ยง

อินศวร เมื่อกำลังพระอาทิตย์ขึ้นใหม่แสงสว่างขึ้นใหม่ความเจริญ ถ้าบายไปแล้วไม่ค่อยจะทำหันถือว่าตก
ถือว่าผิดตามหลักธรรมชาติ พระอาทิตย์ให้แสงสว่างเข้าสู่ชะตาคนชีวิตมีแสงสว่างขึ้นไปเรื่อยๆถือคติเป็นอย่างนี้

อาจารย์ ที่นี้พิธีเฉพาะ เป็นเมื่อไหร่ครับ คนที่ไม่สบายหรือเป็นอะไรครับ

อินศวร ส่วนมากคนไม่สบาย ทำคนไปถูกอะไรอย่าง คือถูกเลือดตกยางออกอันนี้หมายความว่าชีวิตของ
มันขาด ต้องทำคนหรือทำพิธีอย่างนี้ ให้คนบ้านมีกำลังใจว่า จะได้ทำคือไปขึ้นไปอีก สิ่งไหนชั่วให้ละเว้น
ไม่เกี่ยวข้อง มันมีสิ่งที่คุณกันเตือนใจให้ละเว้นไม่ให้ไปมหาสุก้วยสิ่งที่ไม่ดีมาสู่ตนเอง ว่าเราทำก็แล้วชะตา
ชีวิตก็ดีขึ้นให้เลิกพ้นจากสิ่งที่ไม่เป็นมงคลแก่ตนอีกอย่างหนึ่ง ละที่นี้คนเราเจ็บ ป่วย หนาว ว่าชะตาชีวิตขาด
ทำอย่างนี้ได้แล้วนั้น ก็จะเป็นการยอมรับใจคนนั้นว่า เราได้ทำแล้วอย่างนี้จะทำบุญทำทานสืบชะตาให้แล้วกำ
ลังใจดีขึ้นยารักษาโรคกินกันก็จะได้หายขึ้น หายเร็วขึ้นแล้วความเชื่อในทางจิตวิทยานะครับ ไปศยศาสตร์พวกนั้น

Some Explanation About The Traditional Thai New Year Celebration. By Phra Khru Anusornsāsanakiad

April 13 is called the day of "the Sung khan long" ("won sung khan long").¹ It is the day in which cleaning of the house and the compound grounds, is done as well as clothes washing and hair washing (dum hua) is [thoroughly] done in order to get rid of all [evils] bad omens (saniad jungrai).² Almost every household must have one clay water jar which is filled with water, some Bermuda grass (yā phrag), some leaves of ha tree (๓๓๓๓) [๓๓๓๓] wā n. Eugenia cumini (Myrtaeae) Mac.924]; are put in front of the house.²⁻³ The jar is called "mo? sungkhan" ["the jar of aging"]; and it is put in front of the house to welcome the sung khan [the agent of aging].³⁻⁴ Eventually, on April 15, the jar will be taken to the monastary temple [and it will be offered to a monk].⁴ Everyone begins to throw water on each other.⁴

April 14, is called "the putrefactive day" (won nau).⁵ It is the day that everyone prepares his/her offerings (kreung thaiya dāne), and [ritual] food for the following morning's merit making ceremony. Some traditional types of desert are prepared: they are called khanom tian and khanom lodchong.⁶⁻⁷ In the afternoon people from every walk of life go to a nearby river to fetch some sand for the sand building cedi event.⁷⁻⁸ It is the day of sand fetching: the cedīs are called the "sand cedīs" which will be presented to the temple during the following morning's religious ceremony.⁸⁻⁹

April 15 is called the "phaya won day".¹⁰ It is the first day of the new year.¹⁰ It is a merit making day at the monastary temple.¹⁰⁻¹¹ At the temple in the morning, there is a merit making ritual (tham bun tuk batra) in which food is pre-

sented to the monks.¹¹ In the afternoon, the lay community returns to listen to a sermon on "The Merit of The New Year" (ani-song pi mai) and other [appropriately selected] sermons.¹¹⁻¹² (At Wat Kitiwong, at noon, there is the "bathing ceremony" for the relic.¹¹⁻¹² [However], this temple does not offer the Merit of The New Year sermon¹³ which is offered at Wat Sribunreung, Wat Canthawasa, Wat Uthyarom, Wat Amarawasa and Wat Sūpunrungsri)¹³⁻¹⁴ Besides the morning and the afternoon merit making rituals, there is a performance of the Dum hua ceremony to the elders.¹⁴⁻¹⁵

April, 16, is called "the mouth of the New Year" day (won pak pi").¹⁶ The lay community of each monastary temple, performs the Dum hua ceremony to the abbot.¹⁶⁻¹⁷ It is "the Dum hua tu⁹ lung" ceremony.¹⁷ It usually takes place in the afternoon.¹⁷ After that [every family] performs [a separate] Dum hua ceremony for its elder relatives.¹⁸

At around 7:0'clock in this morning, some members of the lay community, who still believe in the traditional custom, have the Lod krau? ceremony performed at the monastary temple.¹⁹⁻²⁰ The ceremony is performed to eliminate all evils and/or bad omens from the sponsors throughout the new year.²⁰⁻²¹

April 17 is called "won pak duen" day.²²

April 18 is called "won pak won" day.²³

In both days, all monastary temples perform the Dum hua ceremony from one temple to another. These rituals are called "the Dum hua Wat" ceremony.²⁴ In this ceremony, the members of the Sangkha and lay communities together participate in the "Dum hua Wat" ceremony.²⁴⁻²⁵ They take turns performing the ritual in each other's temple [in which a senior monk] whom they

highly respect [lives].²⁶⁻²⁷

The core of the Dum hua ceremony is to ask for forgiveness among each other.²⁸ [It is a common belief that] each individual may have offended each other in body (kaya), in speech (wājā) and in mind (jai), therefore the New Year celebration is the most auspicious and appropriate time] to ask for forgiveness from each other.²⁸⁻²⁹ And it is an opportunity to ask for a blessing from the elders in order to have a prosperous life throughout the new year.³⁰